

Roboski'de yarın
SELMA ALMA

Hayat bana acı dolu yüzünü 28 Aralık 2011'de ağabeyimi ve beraberinde 33 kardeşimi benden alarak gösterdi. Roboski'de 34 can değil, 34 ocak söndü. Yüreklere dağ gibi yanıp küllendi. Koca bir köy yasa büründü.

Analar Kürtçe ağıt yakıp ağlarlar, babalar da hicran ile ağlarlar.

Çocuklar deseniz... O küçük gözlerinden öyle gözyaşı akar ki... Sorsanız, oturup titrek sesleriyle her şeyi anlatmaya başlarlar. İnsan bir anda sürüklenip kaybolur. Bazen oturup etrafıma bakıp derin derin eskiyi düşünürüm. Eskiden güle oynaya hareket eden insanlar, sürekli eğlenen, gezen, renkli renkli giyinen insanlar, düğünler yapmak için yarışan aileler... Müziğin, düğünlerin eksik olmadığı köylerden hiçbir eser kalmamış. Adeta tüm mutlulukların, sevinçlerin üzerine kara bir perde serilmiş gibi...

Hasret, umut, beklenti, acı, ızdırap ve intikam ateşiyle yanıp tutuşan yüreklerin bulunduğu yer oldu "Roboski". Her şey bir kabul gibi gırtlığımızı dayandı. Geriye, hayatlarına acı, hüznün, gözyaşı ve öfke dolan, kara giysiler giyen, acıdan parçalanan yüreklerini bir türlü bir araya getiremeyen insanlar kaldı.

Zaman akacak... Hiç durmadan! İyi kötü akacak. Aradan günler, aylar, yıllar geçse de böyle kalacak. Acı, ilk günkü gibi taze...

Her dışarı çıkıp gezmek istediğimde, ayaklarım beni Roboski mezarlığına götürecektir. Çünkü bedenim de aklım da düşüncem de orada. Oraya her gidişimde sanki farklı bir dünyaya gitmiş gibi, artık yepyeni olan bu hayatın içinde huzur doluyor yüreğime. Gözlerimden yaşlar, yüreğimden kan akıyor.

Alışverişe gidip, kendimize ne alırsak alalım, seçtiğimiz her şeyin, siyah rengini isteriz. Giyinmek için dolabı açtığımızda, giymek için sürekli siyah giysiler seçeriz. Canlı müzik yerine daha duygulu, dokunaklı müzikler dinleriz. Güldüğümüzde bile kendimizi suçlu hisseder, hemen yüzümüzü düşürürüz.

Kimi aileler, katliamdan sonra doğan çocuklarına, şehit düşen yakınlarının ismini verdiler. Onları her çağırıldıklarında yüreklerinde bir sızı olacak. Gözleri yaşlarla dolacak. Ruhları geçmişe gidip gelecek.

Ya o isimleri verilen çocuklar... Doğuştan acı dolu yürekleri ile birlikte büyürken, aslında onlar da o küçük yüreklerinde büyük bir acı büyütüyor olacaklar. Her şeyi olduğu gibi öğrenmeye çalışıp sürekli sorup sorgulayacaklar. Ve her seferinde "neden biz" diye haykıracaklar. Belki dillerine keşkeler dolacak ama yapacakları hiçbir şey olmaz. Haykıran o sesler, parçalanan yürekleri bir kez daha kanatacak. Hayatlarında olmasını istedikleri birçok şeyden vazgeçip olması gerekeni kabullenip yapacaklar.

Ne zaman 28 Aralık 2011 öncesini düşünsem kendime, hayatıma anlam veremiyorum, kendimi çaresiz, yorgun hissedip donup kalıyorum. Sanki o kara toprağın içine ben de girdim ve yerime bambaşka bir insan geldi. Hepimiz ölüp dirileri birer insan olduk.

"İlerideki idealin nedir?" diye sorduklarında gülerek; "çok gezip dolaşacağımı, güzellikleri yaşayıp anlatacağım bir mesleğim olmasını istiyorum" derdim. Şimdi de öyle; fakat çok gezip, dolaşarak eğlenmeyi değil, benim gibi Roboski halkı gibi, acı dolu yüreklerin, acılarını sevinçlerini, umutlarını, bir arada buluşturacağım yapılan haksızlıkları insanlara duyuracağım bir mesleğimin olmasını istiyorum. Tüm geleceğimde istediğim tek şey; haksızlığa boyun eğmeyip yapılan haksızlığı uygulanan adaletsizliği, kirli politikaları ortaya çıkartmak için kendimi ifade edebileceğim yerlerde çalışmalarda bulunacağım.

Artık her çocuk öyle ister. Roboski'de karşınıza hangi çocuk çıkarsa çıksın, o çocuk ya gazeteci, ya adalet ya da hukuk alanında bir şeyler yapmak, bir birey olarak çalışmak istediğini söyler. Çünkü yaşadıkları olay karşısında, hayatlarına acı dolu bir yön verip, o yol doğrultusunda ezilmemek, tekrar tekrar katledilmemek için ilerliyorlar.

Bir hayal, bir umut, bir gelecek ile...

Çocuklar, anneler, babalar...

Çocuklar sabah kalkıp okula gidecek. Babalar çocuklarına ekmek götürmek için, ceplerine birkaç lira koyabilmek için, çocuklarını okutmak için ayakta durmak için, yaşayabilmek için bir yerlerde çabalayarak çalışacaklar. Belki de çocuklarının katledildiği yolda, yine yürüyüp, yine aynı şeyi yapacaklar. Hangi babanın yüreği buna dayanır?

Ama yapmaya mecburlar.

Bir şeyler yapabilmek için bir şeyleri göze alabilmek gibi. Bu ne kadar zor da olsa...

Ne kadar zor da olsa mecburuz!

Yaşamak için, sevdiğimiz için, geride kalanlar için... Tekrar ezilmemek için; yemek yemeye, yeri geldiğinde gülmeye, okumaya, şarkı dinlemeye mecburuz.

Katliamdan sonra günler geçmesine rağmen ağzına tek bir lokma yemek almayanlar oldu. Bu onları daha da güçsüz kıldı. Ben de yaşadıklarım karşısında çok güçsüz, bitkin düştüm. Yemek yemeyerek bu durum daha da arttı. Katliamdan bir iki gün sonra çok baygın düşünce yakınlarımın, arkadaşlarımın zoruyla yemek yedim. Çünkü insan o vahşet içerisinde ne bir şey içebiliyor, ne bir şey yiyebiliyor, ne de bir şey diyebiliyordu... Sadece olup biteni izlemeye mahkûm edilmişçesine... Roboski'de yaşayan insanlar için gülmek bile suç olmuştu sanki. Kimse artık gülmüyor, neredeyse gülmeyi unutacak gibi olmuşlardı. Aylar sonra gülmeye başladıklarında gülücükleri bile acı doluydu. Yetişkin insanları bir tarafa atın, çocuklar bile artık gülmüyor, eğlenmiyorlardı. Köyde düzenlenen fotoğraf atölyesiyle çocuklar kafalarını dağıtıp az da olsa gülmeye başladılar.

Ben de aylar sonra ilk kez gülmüştüm ama o gülücüklerle tüm acımı içimde biriktirmeye başlamıştım. İnsan etrafındaki sevdiklerini üzmemek istemez. Yaşadığı acıyı onlara yansıtmak istemez. Ben de öyleyim. Yüzümdeki sahte gülücükler arkasında öyle acılar yatıyor ki....

Gençlerin vazgeçilmezi olan şarkılar artık dinlenilmedi. İlk aylardan sonra şarkı dinlenmeye başlandı. Sanırım dinlenen ilk şarkılar Roboski anısına yazılan ağıt müzikleriydi. Bir yerlere gidebilmek, bir şeyler yapabilmek için köyde yaşayan insanlar için tek yol okumak aslında. Ya okuyup gideceksin hayatını iyi bir yerde iyi bir şekilde yaşayacaksın ya da ömür boyu zorbalığa, zorluklara mahkûm edilirsin. Yaşamak için bir lokma yiyebilmek için ya korucu olacaksın ya da onların deyişiyle "kaçakçılık" yapacaksın. Yaşamak için buna

mecburuz. Roboski'de anne-babalar, çocuklarına sürekli şöyle derler; "Okuyun, abiniz okusaydı başka yerde olsaydı, orada mı olurdu? Katledilmezdi".

Katledilenler arasında üniversite, lise, ilköğretim öğrencileri vardı. Artık öğrenciler okula gitmek istemediler. Çünkü o öğrencilerin sıralarını boş görmek öyle ağır, zordu ki...

Ben de okula hiç ama hiç gitmek istemedim. O okulda kaybettiğim kardeşlerim vardı. Onların yerine masalarını dolduran çiçekleri görmek... İnsan dayanamıyor! Okula ilk iki üç haftadan sonra gittim. O da arkadaşlarımla ve hocalarımla zoruyla. Ayakta durabilmemiz, bir şeyleri yapabilmek, aynı duruma düşmemek, katledilmemek için buna yani okula gitmeye mecburdum zaten.

Okul hayatımda yepyeni bir sayfa açmış gibi oldum. Tek istediğim "gazeteci" olmak oldu. "Neden?" diye sorsanız, şöyle cevap vereyim... Katliam yaşandığında babama gelen bir telefon ile babam akşam saat dokuz gibi evden çıktı. Ne olduğunu bilmiyorduk. Tek gördüğümüz, duyduğumuz aydınlatmalar ve bomba sesleriydi. Herkes tedirgin korku içinde bekliyordu. Saatler, yıl gibi geldi. Yatakları kurduk, çayı demledik, bekledik. Saatler geçti. Gelmediler. Gece yansı olduğunda anneler de kadınlarla dayanamayıp gittiler. Biz çocuklar evde kaldık. Sabaha karşı köye bazı cenazeler getirildi. Gelen geçen bana "Abin kaçmış" diyordu. Kadınlar çılglık çılgıca olay yerine doğru koşuyordu. Gençler, çocuklar herkes koşuyordu.

Pencereye çıkıp, "ne oldu?" diye sordum. Oradan bir ses "Roj TVyi aç" dedi. Ben de koşup açtım. Bir baktım ki bizim katliamdan bahsediyorlar. "34 kardeşimin" ismini dizmişler. Öyle. Bir de orada kocaman göründü gözlerime; "NADİR ALMA"... O an canımdan can, bedenimden parçalar koparılmıştı. Köyde olmama rağmen ağabeyimin ölümünü "Kürt medya"smdan duydum. O günden sonra ben de yaşanan her şeyi insanlara hemen ulaştırmak için, sesimi duyurabilmek için gazeteci olmaya karar verdim. Ve olmak için tüm kirli politikaları ortaya çıkarmak için, her şeyi yapacağım!

Belki benle beraber Ankara'daki, Sivas'taki, İzmir'deki, İstanbul'daki insanlar da katliamı televizyondan duyup gördüler. Televizyondan öğrendiler her şeyi. Aynı düşünceleri, aynı duyguları hissediyor, gözyaşı döküyor olabilirler ama Roboski'de yaşayan bir insanın yaşadığı acıyı asla ve asla hissetmezler, hissedemezler. Gelip görmek isteyenler fakat gelemeyen insanlar çok. Belki gelmek istemeyenler de çoktur. Bilmiyorum. Zaten vicdan sahibi olan bir insan bu vahşete sessiz kalamaz.

Bir de şunu merak ediyorum. Savaş uçakları pilotları ne haldedir... Bizim halimiz ortada. Ve herkesin gözü önünde. Televizyonlara çıkıyoruz. Hakkımızı arıyoruz. Peki ya onlar? Onlar ne yapıyorlar? Neden televizyona çıkıp anlatmıyorlar? Haklılarsa haklarını savunsunlar! Eğer değilse, "yanlış yaptık" desinler. Belki onların attıkları her bomba, o insanları parçaladığı gibi, onların yüreklerini de parçalamıştır. Belki de öyle vicdansızlardır ki, parçalamak için fırsat ararlar. Neticede onlar da emir kulular. Yaşayabilmek için mecburlar.

Bu olaydan sonra bize çok misafir geldi. Ne zaman bir eve bir misafir gitse aslında ilk olarak güzel tadına doyum olmayan "Kaçak çay"ımız ikram edilir. Roboski insanları çayı çok severler. Ama artık kadınlar o çaya baktıklarında "evladım bunun için mi katledildi" diye söylenip dururlar. Annelerin gözlerinden yaşlar akar durur. Artık kaçak çayımıza kan bulaştı anne...

Roboski, dgnleriyle anılırdı her zaman. Aradan aylar geçti, yıllar geçti. Köyün tek sosyal etkinliği olan dgn artık yapılmadı.

Halk artık bir Şeyler yapabilmek için, bir yerden baŐlanması gerektiğini dŐunerek, bu yolun da ancak Şehit ailelerin-den birinin açmasıyla uygun olacağını buna mecbur olduklarını dŐundler. Çünkü artık geride kalan insanların bir Şekilde hayatlarına devam etmeleri gerekiyordu. Buna mecburduk. Bunun en iyi yolu, "köyde dgn yapılması olur" dediler. Babam da bu hayn yapmak istedi. Çünkü babam, son Őeimlerde, muhtar olarak ŐeilmiŐti. Hem de Şehit ailelerinden biridir. Bizim için de diğer aileler için de çok ama çok zor bir durumdu. Ama geride kalan halk için yapmamız gerektiğini dŐundk. Babam da diğer aileler gibi kendi evladını kaybetti. Onun da içi parçalandı, hayatı karardı. Canından can gitti. Ama bunu yapmak zorundaydı. Bu dgn yapma kararını aldığında hepimiz karşı çıktık. İstemedik. Dedik 'eğer dgn olursa, insanlar Roboski'de acının bittiğini zannedip, devamızdan vazgetiğimizi' düŐünecekler.

Ama yle düŐünmemeleri gerektiğini de biliyorlar. Bir Őeylere bir yerden baŐlamak gerek artık. Buna mecburuz çünkü...

Ben size geleceği yazmak istedim. Benim konum buydu çünkü. Roboskili bir ocuk, bir genç olarak Roboski'nin geleceğini yaŐayacak biri olarak ben yazmak istedim. Ama sanırım yazamadım. Ne zaman geleceğe baksam, geçmiŐ, o katliam günü gözümün önüne geldi. Güzel Şeyler yazmak isterdim. Güzel ve umutlu Şeyler... Ama yazamadım. Ağabeyim ve 33 kardeŐim geldi aklıma.

Biliyorum olacak güzel Şeyler de! Ben gazeteci olacağım. ArkadaŐlarım avukat, hukukçu olacaklar. Ama bu yara hep içimizde kalacak. Yine de gelecekten beklentilerimi isterseniz:

Gelecekte insanların katledilmemesini, çocukların gönül rahatlığıyla gülüp oynayabileceği, gençlerin okumak için bir Şeyler yapmasını, anne babaların üzülüp ağlamamasını, tüm insanların barıŐ, huzur, güven içinde yaŐamalarını istiyorum. İnsanların hayatlarına devam etmelerini, abalamalarını istiyorum. En çok da bir daha insanların ldrlmemesini ve katledilmemesini istiyorum...

Müge Tuzcuoğlu'nun editörlüğünü yaptığı ve Kürtçe-Türkçe yayınlanan "İstenmeyen ocuklar – Zarokn Nexwest" adlı kitapta Őu yazılar yer alıyor.

Roboski neydi? ■ NEŐE ÖZGEN

Serdar ■ MÜGE TUZCUOğLU

Büyük yanlıŐlık ■ MİTKİVAN

'Allahım! Nasıl olur!' ■ BANU GÜVEN

BarıŐın yolu Roboski'den geçer: Katliam pilotları - yüzleŐme ve barıŐ ■ İBRAHİM (YANNİS VASİLİS) YAYLALI

Vay daye vay! ■ HÜDA KAYA

Roboski'de bir gün ■ ÖZGÜR MUMCU

Bu acının çaresi olur mu? ■ CANAN - Ali NAKİ KAFTANCIOĞLU

Otuz dört katır, otuz dört cenaze ve o leylim gece ■ HAYDAR KARATAŞ

'Delik deşik bir yürekle' ■ ZEYNEP ALTİOK AKATLI

Bir evlad ı Roboski'den Roboski'nin evlatlarına ■ KADİR BAL

Önce idrak, sonra özür ■ RAKELDİNK

Halepçe'den Roboski'ye ■ 5 Şehit Babası FAHREDDİN HACİ SELİM

Bellek acısı ■ EHMED HÜSEYNÎ

Roboski'de yarın ■ SELMAALMA